

шербетъ!“ . . . Ние въ Чикаго ли сме, или въ Балъ-Капанъ! (Чункимъ азъ зная, какво е Балъ-Капанъ!). Въ този ресторанъ се запознахме съ единъ търновски търговецъ г. Хаджи Петковъ (забравихъ му името). Той самичакъ, безъ да знае една думица отъ иностраненъ езикъ, тръгналъ отъ Търново и прѣзъ Хамбургъ и Нью-Йоркъ стигналъ благополучно въ Чикаго. Любопитенъ! И отъ любопитство бѣше събралъ адреситѣ и рекламитѣ на всичкитѣ експоненти въ изложението; напълнилъ цѣлъ санджъкъ съ реклами. За каква потрѣба му сж — не ми е извѣстно; може би той ще направи едно подробно описание на изложенитѣ прѣдмѣти, нѣщо, за косто азъ никога не би се заелъ. Браво на Х. Петкова, че е умѣлъ да се възползува отъ състоянието си, а не прѣдпочелъ, както болшинството отъ нашата jeunesse dorée, да си прѣска паритѣ въ шантанитѣ и по *академити*. (Ама тука излиза, като че азъ и на себе си права комплиментъ . . . Впрочемъ отъ гдѣ накѣдѣ да излиза? — Азъ не принадлежа къмъ jeunesse dorée.) Запознахме се сжщо съ единъ момъкъ Самоковецъ, г. Чакаловъ. Той живѣе и се учи въ Филадельфия, като искаква пропитанието си съ собственъ трудъ — словослагателство. Въ течение на петъ ваканционни мѣсеца той работи като словослагателъ нощно врѣме (той е нощенъ работникъ) въ печатницата на единъ вѣстникъ, и този трудъ му покрива разносикитѣ за останалитѣ седемъ мѣсеца, когато той слѣдва наукитѣ си по медицината. По американски! Трудолюбивъ, интелигентенъ и скромненъ момъкъ. Бои се само, че като се върне въ България, нашия медицински съвѣтъ нѣма да признае за достатъченъ американския атестатъ и ще го заставятъ да иде въ *Букурещъ* или въ *Цари-*